

ærede Regjering ikke blot forrige Gang, men ogsaa i Udvalget og navnlig nu idag har stillet sig faa — jeg maa sige — velvillig til det foreliggende Forslag, kan jeg ikke Andet end yde det min uforsbeholdne Anerkjendelse. Thi deri ligger, at Regjeringen betragter Forholdet saaledes, at det, det først og fremmest nu gjælder om, er hverken at hævde sin private Mening eller at hævde den Stilling, den indtog ved at indbringe sit Lovforslag eller at hævde visse bestemte Doktriner, men at det netop fornemmelig gjælder om at hjælpe dem, som det hovedsagelig kommer an paa at hjælpe. Det maa aabenbart være den Betragtning, der har ledt Regjeringen til at gaa ind paa Forslaget, og at Regjeringen har ladet sig lede af denne Betragtning til at gaa ind paa et Forslag, som for Dvrigt ikke ganske kan stemme med dens Anskuelse, fortjener selv fra dem, der ellers gaa imod Regjeringen, ubetinget Anerkjendelse. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg ikke kan Andet end høilig undre mig over det Standpunkt, som indtages af den anden Side i Salen, hvor man maa antage, at de Anskuelse herse, som vi have hørt udtale for ikke saa lang Tid siden — en 2—3 Uger siden, da Lønningssforbedringsloven første Gang var til Behandling her i Salen og blev forkastet ved en motiveret Dagsorden — da der blev, nemlig — jeg veed ikke, om her i Salen, men i alt Fald udenfor den, — reist et almindeligt Ramastrig over, at man af rent politiske Grunde, eller jeg veed ikke, af hvilke andre Grunde, vilde lade alle disse Familier dø af Sult; men nu mener man, at der ikke er det Ringeste i Veien for at følge Finantsudvalgets Mindretal — det er jo Finantsudvalgets Mindretal, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds talte for — som dog ganske vilig vil lade dem Alle dø af Sult; og nu er der ikke det Mindste i Veien for at lade alle disse Mennesker lide under den Trang, der hersker, udstaa den haardeste Nød — saaledes stod der i Bladene — blot fordi der paa Finantsloven ikke maa komme en saadan Bestemmelse ind. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at jeg ikke troede, at der herskede en saa doktriner Opfattelse hos den høire Side af Forsamlingen, men jeg glæder mig i ethvert Tilfælde over, at Regjeringen er ganske anderledes ikke-doktriner end Finantsudvalgets Mindretal.

Jørgensen: Jeg skal begynde med en Bemærkning til det ærede Medlem, der nu havde Ordet, og tillade mig at minde ham om, at jeg og flere Andre indtage en noget anden Stilling til denne Sag end han. Det ærede Medlem kom under Behandlingen af Lønningssloven saa vidt, at han sagde: „Stemmer ikke“; men vi erklærede os villige til at behandle Lønningssloven, vi

erkjendte, at det var den eneste korrekte Maade at komme til et Resultat paa at behandle den foreliggende Lov, og jeg tillod mig specielt ved den Leilighed at sige, at jeg ikke paa nogen Maade vilde forpligte mig til at tage Loven, som den forelaa. Jeg gjorde det, fordi det er min Mening, at naar der er Tale om en Lønningssrevision, kan, for blot at nævne dette Punkt, ganske vist stigende Prisforhold motivere eller foranledige, at den rammer alle mulige Sager; men naar der er Tale om et Dyrtidstillæg, og det var dette, der specielt var Tale om den Gang, forekommer det mig, at der her dog er Noget, hvori Embedsmændene ere stillede ligesom de Næringsdrivende; saa at de for en Del maa tage Chancerne, og at man ikke kan udstrække et saadant foreløbigt Dyrtidstillæg til alle Embedsmænd, uanset hvilken Stilling de i Dvrigt indtage. Dette vilde allerede nu for mig være tilstrækkelig Grund til, at jeg ikke kan følge det ærede Medlem for Vidovg (Antjær), som har optaget det Princip, som gik gennem Regjeringens Forslag, og jeg er for min Person ikke i Stand til at tiltræde dette. Jeg skal dog ikke fordybe mig i, hvad der er Hovedgrunden, hvorfor jeg ikke kan følge det ærede Medlem, idet jeg desangaaende ganske skal henholde mig til, hvad min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Præstø (Scavenius), udtalte. Jeg maa, ligesom ved Lønningssloven, være af den Mening, at det Korrekte er, at man giver dette Dyrtidstillæg ved en Lov, og ikke sætter det paa Finantsloven. Det er dette, der staar os imellem, og det er derfor, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Bille) ikke saa meget maa forundre sig over, at vi indtage et noget forskjelligt Standpunkt fra hans, idet vi ikke have opgivet alt Haab om at faae en Lønningsslov. Det er ganske vist beklageligt, hvor der er Tale om Principspørgsmaal, som man overordentlig gjerne vil stemme for; men det er nu en Gang saaledes, og vi ere ikke i Stand til at ændre Stillingen. Jeg skal tillade mig at bemærke, at medens jeg kan henholde mig til den Hovedbetragtning, der er gjort gjældende af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, har jeg væsentlig begjæret Ordet, fordi jeg ikke godt kan tiltræde de formelle Konsekventer, om jeg saa maa sige, som han drog af sit Hovedstandpunkt med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag. Det forekommer mig i ethvert Fald, at naar der her foreligger Endringsforslag af den Bestaaenhed, at de kun kunne komme frem paa Finantsloven, og Forslag til Lønningstillæg, som aldrig have været kjendte andet Sted end paa Finantsloven, kan man af den formelle Grund, at der er en ydre Lighed mellem disse Forslag, og hvad der er bragt frem under en anden Form, ikke sige, at man ikke vil tage imod dem.